

VI. ÉVFOLYAM.

Megjelenik

minden vasárnap

ára 3 óra 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénz a

KIADÓ-HIVATALBA

városháztér 6. sz.

alá küldendő.

Pest, február 4.

1872.

6. szám.

~~Öt előfizető utrin~~

öt előfizető utrin

tisztelet-példány jár.

Egyes példány ára helyben: 10 kr.

Szerkesztői iroda:

YÁROSHÁZTÉR 6. SZ.

ide küldendő mindenféle ké-
irat, mely „Ludas Matyi”-nak
van szánya.

Szent konferentzia,

— a titkos lyukon elleste — Vig Ferke.

Elő hang, mely magyarázatul szolgál.

Megérezvén az időknék jelét . .

Mint némely állat, a mely mond i á t,

Sürgetőleg is késztetve attól

Mely kuvik hangon fülökbe kiált . .

Összegyültek az ultramontánok

Szent kaszinójuk helyiségébe,

Ott voltam, láttam, mind hallottam is

Mit szóltanak, s mi ment köztük végbe ;

Páter Tritytrotty elnöklete alatt

A szent konferentzia így haladt :

Páter Tritytrotty : Szent társulat! mind hivatott szentek!

Kik az egyedül idvezithető

Anyaszentegyháznak igen szolgált

S düledező oszlopot tartjátok !

Az idő csak múlik, az óra itt,

Csúzos lábom a kalendárium,

Bizton mutatja, mint barometrum :

Az idő változik, — óránk ütött!

Ha tehát az igaz pápista vér

Nem lett még bennetek jakhecz vizzé,

S a protestans bitang szakadárság

Nem mételezé meg erkölcstököt

Fel, fel! s ismét azt mondom hogy

csak fel!

Itt az idő, most vagy soha! tegyünk!

Lókain : Nekem is régen fáj a tyükszemem . .

Pedig Török József bizton mondá :

Hogy tyükszemtapasza épen olyan

Infallibililis, mint fogoly atyánk!

(felre) Különbén a ménkü is megüthet

Pápástól, papostól benneteket,

Nekem pénz kell! mert zöldfautezai

Hazam maga van, s még párja nincsen!

Az alkalom itt! most kitapintom

A szent atyák duzzadt erszényeit!

(fent) Kezdenünk kell hát! Ámde egy kérdést

Legyen szabad előbb koczkáztatnom.

Mind : Halljuk!

Lókain : Szerelmeses szép szent atya

Nagy Tritytrotty! ki boldogult Eötvösre

Maty

Is kimondád, hogy ő hitvány ember,
Mond ki a nagy szót, van-e pénz?

Tritytrotty: Az van!

Lókain: Tanácsom ténát e dologra nézt
Abból állna, hogy e szent czétusból
A jövő követválasztásokkor
Mentül több jusson a hongyülésbe!

Mind: Éljen! Éljen!

Szabó Imre: A nagy eszköz meg van.

Lipofnicki: Fiam Imre! ne kottyanj te bele,
Mert tudd meg, hogy notárus ember vagy,
Magyarul adod a schematizmust,
S papoktól kérsz voksot kananokra,
Azt tudjátok, hogy én nem keresem
Kinek merre van a képes fele. ?
Hanem az én szentelt tenyeremmel
Elvégzem a bérnmalási actust
Rajt, hát akkor beszélj ha kérdeznek!

Szabó Imre: Nem ugy van az frater Lipofnicki!

Tökfejdeddel nem éred te azt fel.

Mit, s mért teszek! ugye atyám Tritytrotty?

Tritytrotty: Ugy van, Ne bántsád fiam! értjük egymást,
Te meg fiam folytatd!

Lókain: Tehát igen

Folytatom, mint kezdém. Ó én égek
Bejutni már az országgyűlésbe, —
Hogy ti nektek atyám! szolgálhassak.
Ugy irigylem Török Janó bátya
Sanyi fiát, s szent Szilágyi Virgilt;
Ó ha én ott csak egy kis beszédet
Tarthatnék a pápa érdekében!!!

(félre) Akkor tudom lenne mindjárt egy más
Péterfillérekéből épült házam!

Hajnal: Meg lesz csak várj!

Jekelfalusi: (félre) Hiszen én tartottam
Nem itt, de Rómában a zsinaton;
S az a vén dög még maig se küldé
A bibornok kalapot!

Horváth Miska: Ugyám de

Mint egyezünk ki majd a kormánnyal?

Tritytrotty: Fiam! kár neked a „Szabad Egyház”
Szakadonezi hasábin ugrálnod,
Ez az oka, hogy még értesítve
Nem vagy eddig. Én már kiesínáltam
Hogy a zavarosban a halászásra
Szabad kezünk legyen a kormánynál

Prileszki: Vajjon?

Apponyi senior: Ne kételkedj! hanem hidd el
Tritytrotty atyánk kenetes szavait;
S ne is akadékoskodj Miskával,
Hanem térj a Magyar Állam mellé
S abba irjál plébánus stylussal!

Kuthen diák: Imádom a boldogságos szűzet

Ki engem közetek hozott,
Mert ha én most ott a kis Kunságba
Majtai plébánus volnék, bizony
Nem igen tehetnék egyéb hasznót,
Mint hogy sündisznókat fogdosztatva
Adnám zsirját a patikárusnak.

Ranolder: Ne érzelegj fráter! a te köröd
Ott a M á t y á s d i á k hasábjain,
Finis sanctificat . . . tudod? tehát
Az infallibilitás szent lapját
Szerkeszd, és itt ne hálalkodj punktum!

Török Janó: Atyának és fiának és a szent

Apponyi junior: Fogd be a szád te vén jézsuita!
Nem hiába kálomista voltál!
Majd Szilágyi mindjárt megkérdezi
Nyílt homloku kathólikus módon
A miről a napokban beszéltünk. —

Szilágyi Virgil: — Igen Török bátya s Apponyi gróf!
Velem együtt téled azt kérdezik
Ó nagy Tritytrotty! mi légyen az oka
Hogy Andrásy ugy kipirongatá
Eltársaink küldöttségét Bécsben?!

Tritytrotty: Ne bántsátok ti azt az Andrásy,
Hiszen neki állása diktálja
Hogy ugy tegyen, a miként tesz.

Cziráky: Hogy hogy?

Tritytrotty: Várjon csak egy kissé a nemes gróf!
Majd kifejtem tüstént állításom;
Ó már régen azon mesterkedett
Hogy az eretnek Beust kieseppenjék.

Konek: S most a helyébe meg itt minálunk
Sintén eretneket ültetett be!

Viola: Ugy van. — Kálomista főkurátor
S magyar miniszterelnök egyszersmind.
Ez az oka osztán hogy Ballagi
S Borsszem Jankó ugy henezgellenünk.

Tritytrotty: A szent szűz nevében parancsolom
Favete lingvis! mert hát különben
Ugy meg bérnmalatlık Lipofnicki
Szent kenettel kenett kezeivel
Hogy az eget bögönek nézitek!
(Súgva Kovács Zsigmondhoz)
Mondtam ugye? minck tanácsoltad
Hogy e esürhét magunkhoz emeljük
Lásd még ma holnap fejünkre nőnek!

Kovács Zs. (súgva) Hisz ha parancsolod, én elküldöm
Mind a kettőt a mecek hegyekbe
Erdősösznek, ánde magad láthatod,
Mily kitünően szolgál mind a kettő.
K o n e k az iljakat tértitgeti,
V i o l a a véneket nyeri meg!

Tritytrotty: (fenn) Tehát ő már régestelen régen
Aspirált a külministerségre,

S jól tudván hogy innét el kell menni,
Nem találván maga helyére mást
Az eretnek Lónyait dugá be.
De hisz jól tudjátok önmagatok
Hogy ő pénzkukac a legjavából,
Nohát! nem tudjátok mit teszen ez?
O-ztán hagyott, plántált ő minekünk
Olyan embert, ki kedvünkre való
Avagy kell-e nektek nagyobb mamlasz
Mint Pauper!? — Nohát borjuk?

Mind: Éljen!

Tritytrotty: Ó miatta bizony akár töbül
Kifordíthatjátok a világot,
Vihettek be a népiskolákba
Akár pogány vagy indus könyveket,
Csinálhattok akárminő mappát;
Hirdethetitek a csalhatlanság
Szent dogmáját, s göbölvei mellett . .
Kiket tanfelügyelőknék hívnak
Bevihetitek ez iskolákba
Főtankönyvül Bucsánszky Alajos
Csudateljes pápista naptárát.
Tehát: hegyeztétek fületeket, —
Ha az itt lévőkből ki nem kerül,
Mindazokat meg kell választani
Kik nekünk s a szent és csalhatatlan
Kathólikus anyaszentegyháznak
Felajánlják feltétlen magukat.
Pérez lesz, hogyha épen protestans is,
Ha mást nem kaphattok meg helyette,
Be kell vonni, lekötözni pénzzel,
Mert hát oly rafinirt jézuita
Mint T ö r ö k P á l, köztünk is kelendő.
Az ilyenek is használnak nekünk,
Miként Császár Bálint megmutatá. —
E szent ezélra pedig szerelmesim
Minden eszközt úgy kell használnatok
Hogy ha már egyébbül ki nem telik,
Még ama legnagyobb gyönyörtől is
Fosszátok meg jól táplált testetek,
Hogy egy párral kevesebb legyen az
Unogahüg szentelt háremtekben!

Szabó Imre: Talán kerül más expediens is?

Tritytrotty: No! csak éppen azt akartam ezzel
Mondani, hogy minden felett a szent
Klérus érdeke legyen a fő, mely
Oly gazdagon táplálja hasunkat.
És most vegyétek át csalhatatlan
Szent atyánknak atyai áldását,
Melylyel meg áld a fiúi kegyért. . . .
Melyet Péterfillér alakjában
Küldöttetek, s küldetek másszor is!
S most már menjen ki ki tüstént oda
Hova rendeltetett, a szerepek

A mint kiosztattak, végezzetek
Mindeneket hűségesen. — Ámen.

U t ó - h a n g ,

(mely felvilágosításul szolgál.)

Ne félj tehát Magyarország népe!
Ehetsz, ihatsz dosztig, lesz nagy trakta,
A jobb oldal asztalára a szent
Klérus is a csemegét felrakta!
Lesz vevő sok, s kinek eladó lesz
Joga avagy lelkiismereti:
Menjen oda, hol a kormány s papság
Egyestülve, . . . a borát méreti!

A helység kalapácsa

Petőfitől.

Hösköltevény 4 énekben.

Harmadik ének.

(Folytatás.)

Érté e néma beszédet
A helybeli lágyszivű kántornak
Dühteljes döngönyözője,
S engesztelve sohajtott:
„Lelkem lelke, bocsáss meg,
Hogy kételkedni merék
Hűséged acél lánczának
Állhatatosságában.
Most pedig, oh kántor!
Téged veszek elő;
Készülj a meglakolásra —
Rémséges leszen az,
Valamint rémséges a bün,
Mit elkövetél.
Példádon okúljanak a késő unokák,
Hogy kell csábitni az ártatlanságot.
Hogy kell konykolyt hinteni
Két szerető szívnék
Tisztabuzája közé!”

Miután a nyelve megállott,
Két keze kezdett mozgani
A széles tenyerű Fejenagynak,
A helybeli lágyszivű kántort
Ugy ütögette a földhöz,
Mint a gyertyát mártani szokták.
A helybeli lágyszivű kántor
El kezdett bögni, a mint még
Nem bögött soha
Sem a soksipű orgona mellett.
Bögése zavarnak
Lett okozója
A mulatók közt.
Mégbomlott a táncz;
A kancsal hegedüs,

A félszemű czimbalmos,
S a bőgő sánta huzója
Feledte tovább hallatni
Hangszere égi zenéjét.
A nép oda csődült,
Karéjt képezve, holottan
A széles tenyerű Fejenagy
Példát ada a késő unokáknak,
Hogy kell csábítani az ártatlanságot,
S hogy kell konkolyt hinteni
Két szerető szivnek
Tisztabuzája közén.
A helybeli lágyszívű kántor
Bőgései közben
Ily szókkal esengett
A helség kalapácsához:
"Csak addig várjon a mig
Egy szócskát egy kicsi szócskát mondok —
Aztán verjen kelmed agyon.
Ha jönnek látja."

A széles tenyerű Fejenagy
Ki már belefáradt
A példaadásnak kedvéérti
Földhözvételbe,
Ezeket szuszogá:
"Beszéljen, kántor uram!
Mentse magát,
Meghallgatom én az okos szót
Minden időben. . . .
Mentse magát."
S a helybeli lágyszívű kántor
Igy mentette magát,
Heverve a földön:

„Bűnös vagyok egy részt,
Nem tagadom,
Mert megszeretém
Lángzó szerelemmel
A szemérmes Erzsókot
De tehettem e róla?
Oh a szerelem
Nem oly portéka, a melytől
Elzárni lehetne a szivet;
Tündéri madár ez, a melynek
Ajtó sem kell, hogy a szivbe röpüljön.
Mint bölcsen tudhatja kegyelmed. —
De szerelmemet én
Titkoltam volna örökké,
Elvittem volna magammal
A más életbe a hol tán
Ninesen is élet —
Ha nem veszi észre Harangláb.
Ó észrevév
S bujtotta tüzem,
Mi okért, mi okért nem?
Arról nincs tudomásom.
Ó volt, ki, midőn ma
Az isteni tisztelet alkalmával
Kegyelmed az álomnak karjába hajolt,
Ezt javasolta nekem:
Zárjuk kelmedre az ajtót,
S így zárva levén,
Ma baj nélkül tehetem
Hódításaimat
A szemérmes Erzsóknál
S én balga szavát fogadám!“
Mindezeket mondá
A helybeli lágyszívű kántor
A megbánásnak örömtelen hangján.

Mint megfordul a rézkakas
A templom tetején
Ha más tájról kezd fúni a szél:
Ugy vett más fordulatot
A széles tenyerű Fejenagnak
Lelke, s irányt,
Mikor e szók érinték füle dobját.
„Mit szól kend erre Harangláb?„
Voltak szavai,
S nem szeliden mondott szavai,
„Igazolja magát kend,
Vagy akkép vágom fültövön
Hogy azonnal megsiketül bele.“

Oda álla Harangláb,
A fondor lelkületű egyházi,
S rendületlen nézve szemébe,

A széles tenyerű Fejenagynak,
Ily bátor szókra fakadt:

„Igazolni fogom magamat
Nem, mintha remegnék
A kend fenyegetéseitől
Jobban felkösse gatyáját,
A kitől megkelljen ijednem . . .
Érti-e kend ezt? —
Mind igaz, a mit kántor uram szólt,
A ki, úgy mellesleg mondva,
Gyáva, haszontalan ember,
Hogy oly pimaszúl rám vallott. —
Én bujtogatám őt,
Hogy csapja el a kolmed kezeiről
A szemérmes Erzsókot,
Mert én kendet utálok,
Mint a kukoricza-gölyödint.“

„Ugyan úgy e?“

„Biz úgy ám!“

„Hát kend azt gondolja talán,
Hogy én kendet szeretem
Aval a macskapofájával?“

„Micsodával?“

„Aval a macska pofájával!“
„Macskapofámmal?“

Hát te, te süldisznó!
A ki kovácsnak tartja magát,
Pedig holmi cigánytól
Tanulta meg a kalapást . . .“

„Hát még mesterségemet is
Gyalázni mered?
Te hitvány templomegér . . .
No megállj! majd megkalapállak.“
S úgy megütötte
Öklének buzogányával
A fondor lelkületű egyházfinak orrát
Hogy vére kibuggyant.
Erre Harangláb
Ügyesen leütötte fejről a kucsmát,
Mégkapta hajának fűrészét,

S oly istenesen kezdette czibálni,
Mint a harang-kötelet.

Ez iszonyú látvány
Megragadá gyöngéd idegét
A szemérmes Erzsóknak,
S a szegényke
Ájulat örvényébe bukkott.
Bagarja, a béke barátja,
Fölemelte szeliden
S ápolva tevő őt
Az ágy párnái közé.
Élettelenül fekvők ott,
Mint a lepuskázott vadlúd
A tó közepén. —
De most jön a haddelhad!

A midőn a vitéz Csepű Palkó,
A tiszteletes két pej csikájának
Jó kedvű abrakolója
Láta, hogy komlyabb kezd lenni
A dolog fordulata,

Fejenagnál terme serényen,
S magát frigyos társának ajánlá.
Ót kedves kötelek csatolák
A széles tenyerű Fejenagyhoz :
Nála tanulá tudnikk
A kovács-mesterséget
Valami két hétig. —
Hanem ekkor eleblábolt,
Mert nem volt hajlama a mesterséghez.
Vakarta inkább a lovat,
Semmint patkolta,
De azért kedveltje maradt.

A széles tenyerű Fejenagy,
S neki most is „mester uram“ volt.

„Mester uram!“
Kurjanta vitéz Csepű Palkó,
A tiszteletes két pej csikájának
Jó kedvű abrakolója,
„Ne féljen semmit, mester uram
Itt vagyok én is.“
S ezzel neki ugrék
A fondor lelkületű egyházfiinak,
Hátán termett, s kezdte püfölni.

Nem birta Harangláb
Csepű Palkónak terhét,
És összerogyott,
De véle rogyott
A helység kalapácsa is,
Mivel üstöke mindig
Marka között volt még.
Nagyszerű volt ez esés!
Igy hullnak alá a kövek
A romladozó várak tetejéről
A völgy mélységébe.
A tusázókhoz több forró vérű legény

Csatlakozék,
Két pártra szakadva.
S lett rugás, harapás,
Fej-betörés, vérontás és a többi.

A lányzók pedig elvonulának
A kocsmateremből,
Mint elvonul a napnak sugara
Ha a zivatar támad,
S elkotródott a lányok után
A beke barátja, Bagarja.
(Vége következik.)

Szabadkai krónika.

Matyi bácsi! Szörnyű dolgok történnek nálunk! — Gondolja csak . . . a balpártiak 9 helyütt gyujtották meg a várost! . . . No de meg ne ijedjen; mert nem taplóval gyujtogatnak, sem petroleummal, mint a párisiak; hanem csak kis balpárti lakomával, a mi a P. Napló szerint nem más, mint: „lankadtsági buzgalom és desperáció.“ — A gyujtogatók, mintegy 1400-an voltak. — No, hogy ilyenkor minden pandur talpon van és a katonaság is bereitschaftban áll: az igen természetes; mert különben: minő értelme volna a közösgyes alkotmánynak és Lénárd főispánságának?!

De most jön a java . . . Midőn szépen esendesen, mint gutgesinnt polgárokhoz illik, a vacsora után felszáll defiliroztunk az utczákon, egyszerre élembe kerül egy közösgyes Vetter és rám rival: halt, wer da?! — Én rámondám: éljen a balpárt! — Erre ő kiveszi a bugyilárisát, és elmekegyve beleírja: éljen a palbárd*) passirt . . . sezzel ő is tova ment.

Ebből is láthatja Matyi bácsi, hogy a mi főispánunk milyen derék ember?! — Ha sokáig él: úgy még osztrák csoropáros is lehet belőle. — És még is mennyire mossák szegény méltóságos fejét! — Pedig az 1000 firtos alamizsna sem kell neki, ha azt a miniszterium megtagadja. — Kell-e ennél pirulobb szemérem?!

Oh szegény méltóságos Matyikó! — Hát kell-e jegyző?! — kell-e kanczalista a város kontójára? Igy antragolja magát az ő kedves Franz barátja; de nem az a „Franz Ranz.“ a ki Bécsben halt meg, és nevét valamelyik dunántúli vármegyében eme sirversek örökítik:

„Gestorben in Wien auf der Gassen,
Hat Mutter und Vater verlassen“

Oh nem! — hanem azon Franz a ki még él, (éljen is sokáig! . . . de csak a mamelukok élén) és még mindig czukros vízzel él, mint valami jurátus a la Presburger Zucker-Mandl. — De hisz, lesz módjában restauratiókor keserűségét megédesíteni! . . .

A propos! — Tudja-e Matyi bácsi, hogy febr. 8-án nálunk városi képviselői választás lesz?

— Hát tudja meg, hogy igenis lesz, még pedig olyan, a milyet Ádám apánk tartott a paradicsomban, t. i. „szüzies“ minden „jelvény“ nélkül; csak szőlőlevelet szabad felbigyeszteni . . . már persze oda a hová kell . . . de hol kapunk most szőlőlevelet?! — Jó hogy nem vagyunk tättovirozva, mint az indusok; mert akkor még voksunk sem volna.

— Tyűh! . . . most jut eszembe . . . hát ha ő méltósága a „körülmetelést“ is jelvénynek fogja venni?! — Vége az emanczipációnak! — Lé-

lekszakadva sietek, hogy megtudjam a Herr von Miska bácsitól! — Adieu!

U. i. Matyi bácsi! ha találkozik a mi követeinkkel a Neue Weltben**) ugy mondja meg nekik, hogy a restauratióra lejöjenek; mert különben visszavonjuk a bizalmi nyilatkozatot.

K ö r p e l e s z.

Szatmári aranytrombita,

ajánlva a „Reform“ N-károlyi levelezőjének.

Ha csonka lenne is éveidnek száma,
A hazugságból te tanár lehetsz márma . . .
Zsiros subventiót jósolok én néked,
Mert a hízlekedést mesterileg érted.
Hogy az elfordítás milyen ocsmány munka
Bebizonyítottad te azt a „Reformban,“
Az új tisztválasztást leírván ott akként,
Hogy Bor-szem Jankó sem tudta vón' azt másként.
Pedig ez neki már tanult mestersége,
Ebből él, -- ezért jár zsiros fizetése.
Hát néked szép öcsém vetettek-e koncezt?
Azért hogy irtál a Reformba bolondot.
Tudom, hogy meg dicsértet gazdád a főispán . . .
Mert inyed szerint lett J é k e y alispán.
Hát még ennek milyen öröme lehetett
Midőn a „Reformból“ olvasta cikkedet?
Pedig én jót mernék állani felőle:
Hogy a mit olvasott, szót sem hitt belőle.
De hát hogy is hitt vón? mikor bölesen tudja:
Hogy őt oda csak az erőszak juttatta.
A nyáj száma, a mely, reája szavazott
Kerekszám tett épen százhetven darabot,
Enek is nagy részét tányérnyalók tevék,
A kikben a lélek törpe és nyomorék,
Kinek ép a lelke, — mondjuk ki igazán . . .
A Jékey hadból egy iznyit sem kíván.

Az lenne még egyszer furesa egy valami
Hogy ha ti lennétek Szatmárnak jobbjai.
Ilyet állítani nem vakmerőség-e?
Meg érdemelnéd, hogy meg nyírának érte,
Per Schub kísérenének onnan ki mielőbb . . .
Hogy ne métejezd ott tovább a levegőt
A rossz személyekkel így bántak el hajdan,
Rád nézve szerenese, hogy az most nem így van,
Szép öcsém hallgass rám, adok jó tanácsot.
Ne esúszsz mászsz, hogy kapjál nagy urtól kalácsot.
Ha szert nem tudsz tenni arra szép szerével,
Ne légy nyalánk, érd be fekete kenyérrel.
Mert a nagy uri kegy, ingatag valami —
Nem szokott az örök időkig tartani.

*) Bár d á m a nyakatokra.

Szerk.

**) Véltek csak a Frivvrski féle a m a z o n - b á l b a n találkozhatom.

Szerk.

Mit ez által szerzesz, piszkos egy kereset,
 Ki öl az belőled minden önérzetet,
 Ha hát még nem késő, térj az igaz utra,
 Hol nem örököltél, ne ácsingózz jusra.
 Érd be az eszeddel, a mit isten adott,
 Kereshetsz te azzal jó ízű falatot,
 Borszem Jankó legyen előtted a példa:
 Nagy kincs a becsület, ne légy azzal préda.

Az igazügy kortese.

Alszik a világ,

(farsangi elmélkedés cadentziákban.)

Szélesend uralkodik, széles e nagy világ . .

Nyugodtan alussza hosszú téli álmát,
 Mint szikla üregben talpát nyaló medve,
 Nyugodtan várta be szent Pál fordulását.

A szegény francia miként fizeti le

Bismark által reá rótt öt milliárdját?
 Senki sem kérdezi, valamint nem szánja . .
 Az éhhalál miatt halomra dőlt Persát.

Hisszük vagy nem hisszük, dogmává van téve

A római pápa csalhatatlansága . .
 Verbum régiumot, markába nevoti
 Szent Nemkellfalusi ő nagy méltósága!

A muszka, nagy esendben várakat épített,

Vastag vaspáncélba burkolja hajóit,
 Szaporítja, s oldalt tölthető fegyverrel
 Fegyverzi slafrokos szöszeke légióit.

A török, — csak nem hogy nyaka törik benne,

Annyira törekszik népét reformálni,
 Oskolát épít, — ha netán sikerülne,
 Ómár unokáit ki kvalifikálni.

Mint szorgalmas gazda muszka töviseket,

Akként irtja ki a szent kolostorokat,
 Az a kárhozatra készülő orosz olasz
 Mint valami hitvány bordély lebujszokat.

Gyehennát néki nem purgatóriumot,

Ki így csalja meg a csalhatlan szent atyát.
 Meg kell fosztani a gyónás malasztjától
 Viktor Emánuel, s minden perepütyát.

Nagy erőfeszítést fejt ki a francia,

Hogy ifju seregét organizálhassa,
 Hogy azt a Sedánnál vett parányi kölesönt,
 Dupla kamatostól vissza szolgálhassa.

A burkus — de mintha mitől sem tartana,
 Pár száz ezreccével szaporítja hadát,
 Mert török vagy szakad, de fen kell tartani
 Az európai plenipotentiát.

Az angol korona örökös — nyugodtan

Várta a halált, — és óh esodák esodája,
 Legtökéletesebb egészségnek örvend,
 Holott — koporsóba volt már a fél lába.

Nyugat Ázsiába, — mint a „Magyar Állam“

Nagyon megbízható helyről értesüle :
 Egész tartományok, népek milliói
 Rohanva térnek a szent kereszténységre.

Még a spanyol is, ki nem tartotta bűnnek

Elüzni ragyogó szemü királynéját ;
 Minden tehetségét oda irányorza :
 Hogy kellene vissza hódítani — Kubát.

És mindezt legnagyobb esendben viszik véghez,

Idegen nemzetség ne tudjon felőle,
 A mit Pál cselekszik, a legközelebbi
 Péter szomszéd — semmit ne lásson belőle.

* * *

Hát minálunk, zilált kedélyű magyarok!

Miként ment végbe a nagy reformáció?
 Miként foglalta el királyi állását
 Az isten tudja hogy hányféle nátió?

Hát a legszebb rendben néma esendességgel,

Sehol — és egynek se kiáltottak éljent ;
 Minek is lett volna ily kiskorúsággal,
 Mindenki magára hozott volna szégyent.

Alsunk, — még a követválasztás is hallgat,

Pedig három éve ilyenkor, — javába . . .
 Folyt a korteskedés, de most be van fagyva,
 Csap, kulats, és minden kortes vezér szája.

Besze János uram, tegyen egy körutat,

Ajánlom Hevesnek fűgedi járását . . .
 Da pána boh' priszám Ujhelyen se látta
 Ily szíves üdvözlégy s fogadtatás másit ! !

Joskó Zazravec,
 szénégető.

Jelen számhoz van mellékelve „az első ma-
 gyar gazdasági ügynökség 1872 - ki
 m a g á r j e g y z é k e .